

Слободан Стојадиновић

ТИШИНА

Тишина је за сто села прекрстила руке
шапугала о слободи љуштила јабуке

Ми се нисмо померали ни горе ни доле
са нама су биле мисли дубоке и голе

Тишина се распадала на лицима нашим
љубио сам твоје лице ко да се не плашим

Ни наличја твога лица ни тишине голе
молио сам сва беспућа усне да преболе

Кад је јутро освануло и стегло песнице
молила си да ти вратим нељубљено лице

Тишина је и тог часа седела за столом
само мало погрбљена отежана болом.

СТРЕЛА

У ноћи која дише тешко
теже од дана што још нема
ни уста ни језик а не пој
на твоју верност грешко
заклињем се што успомена
на тебе не буди спокој

Нема дана који није тек
што је свануо скрио лице
ни ноћи која није бела
на уснама а твој је век
стегао прсте у песнице
када је остао без тела

По осмеху сним да знаш
како и коме се молим болу
и чији ме је одапео лук
Ко си ти што речима не даш
да се врате у самоћу голу
када ниси праотац Мук